

Ročník: 98 | číslo: 36 | 9. září 2018 | Cena: 10 Kč

Český zápas

Týdeník Církve československé husitské

V ě n o v á n o s t u d e n t ů m

EDITORIAL

NENÍ STUDIUM JAKO STUDIUM

Když dva studují totéž, není to totéž. Nedávno jsem mluvila se dvěma přáteli, kteří studují stejný obor. První z nich o studiu prohlašoval, že je k ničemu, že se ve škole zatím nic nenaučil a že je to ztráta času. Druhý z nich o stejném studiu téměř básnil a nešetřil chválou. V čem tedy tkví tak výrazný rozdíl jejich názorů? Osobně se domnívám, že základní rozdíl je již v tom, jak každý člověk vnímá studium jako takové.

Mnozí lidé za studium považují pouhé sezení na přednáškách a naslouchání vyučujícímu. Aniž bych to chtěla jakkoliv shodit (přednášky mám ráda), musím dodat, že pro mě osobně studium obsahuje celou škálu aktivit a ne všechny se konají ve škole nebo v době akademického roku. Lidé, kteří očekávají, že půjde o pouhý pasivní proces, který mnozí z nás zažívali na základních a středních školách, se o hodně ochuzují.

Sama studium považuji za nikdy nekončící proces poznávání, za cestu, která nás vede směrem k vlastnímu kritickému myšlení. Studium vede k sebepoznávání a pomáhá v reflexi našeho světa. A právě toho si vážím na demokracii - možnosti studovat, klidně celý život, což nutně neznamená celý život sedět ve školní lavici, ale rozvíjet se. Upravovat stanoviska, setkávat se se zajímavými lidmi, projevat svůj názor a mnohdy za něj i veřejně bojovat. Být aktivní, když je to třeba, a především, být díky studiu svobodný.

To vše a mnohem víc pro mě znamená studium. Když tedy slyším někoho, kdo tvrdí, že je to k ničemu, říkám si, jak moc rozdílné výklady tohoto slova existují - možná jich je stejně mnoho jako rozdílných zkušeností. Ať už jsme nebo nejsme studenti, ať jsme jakéhokoliv věku, můžeme si klást otázku, co pro nás znamená studium a především, o co všechno bychom bez něj přišli.

Josefína Hudcová

Foto na titulní straně: Pixabay

ZE ŽIVOTA CÍRKVE

Výročí v Semilech

Zveme na slavnostní bohoslužbu k 80. výročí sboru Dr. Karla Farského v Semilech, která proběhne 23. září od 9 hodin za účasti br. patriarchy Tomáše Butty, představitelů Města Semily a dalších hostů. Sbor v Semilech byl slavnostně otevřen 18. září 1938 a tuto skutečnost zde připomíná i výstava Budeme stavět!, kterou v prostorách sboru (Družstevní 389, Semily) můžete navštívit do 25. listopadu tohoto roku.

red

Díky za službu a přátelství.

O sestře bohoslovce

Jsou to necelé tři roky, co jsme se v náboženské obci v Hradci Králové setkali s Žanetou Černochovou, která denně přijížděla ze sboru v Přelouči, kde započala svou kazatelskou službu a odkud také začala dálkově studovat Husitskou teologickou fakultu UK v Praze. Milá, velmi skromná a nenápadná sestra Žanetka měla po boku sestry farářky Františky Kláskové, nové duchovní v Hradci, získat zkušenosti pro svou další službu v církvi po dobu studia a předpokládala, že se vrátí opět do své původní NO v Přelouči. Po dobu jejího působení v Hradci jsme s ní byli denně v kontaktu. Při nedělních bohoslužbách, biblických hodinách, při středních pobožnostech okolo stolu i pastoračních návštěvách. Těšila se naší přízni a všichni jsme jí přáli, aby v konání duchovním, ale i ve studiu, jí byl Pán Bůh nápomocen.

Přišel nový rok, leden 2017 a vše bylo jinak. V rámci změn v pracovních úvazcích v královéhradecké diecézi byla sestra Žaneta požádána, zda by se ujala v celém rozsahu duchovní činnosti v náboženské obci v České Skalici. Pro všechny, ale po nejvíce pro ni, to byla náhlá změna v celém dosavadním studijním i duchovním životě. Velká zodpovědnost, na kterou, i jako již jáhenka, nebyla zdaleka připravena. Začátek nové služby nebyl jednoduchý. Dojížděla do Přelouče a na fakultu do Prahy, v lednu a únoru stěhování po dvaceti letech do neznámé České Skalice. Převzala v důvěře ve svého Pána zodpovědnost ze dne na den. Měla a má kolem sebe milé a zkušené sestry a bratry

z rady starších, kteří jí byli a do dnešního dne jsou silnou oporou. Dnes už sestra Žanetka nabyla hodně zkušeností, navázala kontakty se zdejšími DD na Třešňovce, kde slouží bohoslužby, koná biblické hodiny, navštěvuje nemocné, slouží svátostmi a doprovázením. V NO Česká Skalice už je vlastně doma. Její duchovní činnost zaznamenala už několik křtů, svateb a smutečních rozloučení. Sestra Žaneta stále dojíždí na bohoslovce-fakultu do Prahy a dokončuje své magisterské studium. Všichni jí přejeme, aby jí dal Pán sílu do zdárného absolvování studia, aby tak mohla plně sloužit jako farářka Církve československé husitské.

A nakonec: Z pohledu nás, už starých příslušníků naší církve, prosím sestry a bratry v Kristu, važme si a pomáhejme našim bohoslovcům, při denním či dálkovém studiu, protože oni budou šířit dále křesťanství a víru podle učení a vzoru našeho Pána a Spasitele Ježíše Krista.

**Helena Zimmerová s manželem
z NO Hradec Králové
(oba příslušníci CČSH 78 let)**

Diecézní den v České Skalici

Sestra Žaneta ČERNOCHOVÁ s radou starších zve sestry a bratry ve víře, ale i ostatní veřejnost na Diecézní den do sboru Páně v České Skalici na sobotu 22. září od 10 hodin. Připraven je také bohatý program pro děti a několik koncertů.

NAD PÍSMEM

Umění naslouchat

Mk 7,24-37

Na první pohled nevypadá příliš sympaticky, jak jednal Pán Ježíš s ženou, která jej přišla poprosit o uzdravení dcery. On však má důvod jednat tak, jak jedná. Je to zřejmě zkouška ženy, jak moc mu věří, zda po takových slovech neodejde vyhledat pomoc k nějakému jinému léčiteli. Jeho zvláštní chování směřuje k tomu, aby pochopila, že právě on jedná ve jménu Boha, jehož láska, uzdravující a zachraňující moc, je tu nabízena všem bez rozdílu barvy pleti či vyznání. Asi proto používá slov, která dodnes zcela vážně vyslovují nemilosrdní, vyznavači jiných náboženství. Např. někteří fanatičtí muslimové o nás, křesťanech a o všech jinověrcích, dodnes mluví jako o „psech pohanských.“

Snad proto Ježíš takto drsně, zdánlivě definitivně, odmítá prosbu ženy o pomoc. Jedná s ní možná úplně stejně, jak by jednali její soukmenovci s ním, kdyby on něco od nich potřeboval. Neodmítá ji však doopravdy. Cení si její neodbytnosti. Oceňuje její pevnou víru. Uzdravuje její psychicky nemocnou dceru.

Všichni máme nějaké osobní problémy, někdy menší, jindy obrovské - rodinné, zdravotní, psychické, když jsme na tom sami dobře, máme trápení s dětmi, přichází stáří a s ním různé neduhy. Je pak s podivem, že sice naříkáme, bědujeme, ale za Pánem Ježíšem nejdem. Někdy je to ostych (přece nebudu prosit za uzdravení bolavého ucha!), častěji však nedůvěra. Rezignujeme a čekáme na smrt. Pán Ježíš, ten, který zvítězil nad smrtí, Boží Syn, je však připraven s pomocí. Jeho moc je nevyslovná a milosti síla nevypravitelná. Jen o to musíme stát. On se nechá obtěžovat. Ocení naši neodbytnost, pramenící z pevné víry v jeho milosrdenství.

Někdo sám Pána vyhledá v pevné víře a vytrvale dovede prosit o pomoc. Jiného přivedou k Ježíši druzí. Pomůže, prosíme-li za sebe, pomůže ale i když prosíme za druhé, za ty, které máme rádi. Nedělá to pro svou popularitu. Čteme, že dokonce nařizoval zázračně uzdraveným a svědkům uzdravení, aby o tom nikde nemluvíli. Nestál o to, aby se za ním lidé táhli jako za zázračným šamanem. Chtěl, aby v něm lidé poznali živého Boha, Spasitele světa.

Ježíš pomáhá. Jeho uzdravující moc pomáhá i přes hranice zemí, národů, místa a času. Ježíš pomáhá. Z nezištné lásky k člověku. Je jen z naší strany třeba o tu pomoc stát. Ježíš uzdravuje posedlé. Díky těm, kteří za nás prosí, otevírá uši, abychom slyšeli jeho hlas, otevírá oči, abychom viděli jeho slávu, rozvazuje jazyk, abychom chválili jeho svaté jméno. Kdo se jednou přesvědčil o Kristově moci přemáhající každé zlo, kdo poznal na sobě, co je uzdravení, ten bude oslavovat, chválit Boha. Kdo poznal Boží moc ve svém životě, ten bude vydávat svědectví o Spasiteli a jeho nekonečné lásce všem lidem okolo.

Jak jsme na tom? Nemáme se někdy za víc, nežli zač máme druhé? Nebereme si tak možnost, aby nás Kristus vyslyšel? Nejsme uraženi, když Boha o něco poprosíme a on nám nevyhoví? A nezjistili jsme už tolikrát za ta léta, jak mylné bývaly naše prosby a jak bylo dobře, že nedošly vyplnění?

Na hluchoněmém Ježíš vykoná zázrak. Učiní tak v ústraní. Nechce být adorován. Nejde mu o osobní slávu. Jde mu o to, aby lidé poznali Hospodina. Aby v Něm spatřili Otce. Je nezávislý na lidském soudu. Kolikrát druhým dáváme najevo, kdo my vlastně jsme. Kolik umíme řečí, kolik máme titulů, co všechno již jsme pro toho a toho člověka, tu a tu organizaci vykonali. Nevzdalu-

jeme se tím Kristu? Nevzdalujeme se tím možnosti kontaktu - vztahu s Bohem? Zas tam probleskuje problém cti před lidmi. Ježíš tento problém nemá.

Postavme se před Krista jako lidé z pohanského světa. Vždyť máme k pohanům blíže než kdo jiný, my, kteří jsme čtyřicet let netančili veřejně před Pánem, ale schovávali se v katakombách svých obav. (Někteří.) Je to dobré vědět - Ježíš s námi počítá, když to zkusíme jako ta Syrofeničanka. Nebudeme-li pohrdat ani Židy, ani nikým jiným. Vyslyšel-li je, totiž i pohany, proč by ne-vyslyšel nás? Prosme o sílu podobat se ženě z okolí Týru. Je v tom naše velká naděje. **ek**

Děkujeme ti, nebeský Otče, za každé tvé připomenutí,
že pouze tvůj Syn je schopen
vyvádět nás ze zajetí duchovní izolace a mravní bídy.
Kéž dobře rozpoznáváme, že je nám nablízku,
naslouchá upřímným prosbám
a že každému láskyplně podává pomocnou ruku!
Je jenom na nás, abychom ji přijali a drželi se jí.
Otevři náš sluch, abychom Pánu ochotně naslouchali.
Rozvaž také náš jazyk, abychom svého Spasitele
vděčně chválili a vydávali o něm svědectví. Amen.

ŠESTNÁCTÁ NEDĚLE PO SVATÉM DUCHU

Blaze těm, kdo vedou bezúhonný život, těm, kdo žijí tak, jak učí Hospodinův zákon. (Žalm 119,1)

První čtení: Izajáš 35,4-7a

Tužby pro dobu po Duchu svatém (IV):

2. Abychom podle zděděné víry každého dne žili a navzájem si od-pouštěli, modleme se k Hospodinu.
3. Abychom po chlebu z nebe a kalichu spásy toužili a za ně děko-vali, modleme se k Hospodinu.

Modlitba před čtením ze sv. Písem

Panovníku Hospodine, ty dokážeš změnit nemoc ve zdraví a smrt v život. Otevři nás uzdravující síle své přítomnosti a pomoz nám důvěřovat ve tvá zaslíbení! Osviť nás, Bože, svým svatým Duchem, ať slyšíme slova Ježíše Krista, našeho Pána. Amen.

Druhé čtení (varianta I): Jakubův 2,1-5

Druhé čtení (varianta II): Jakubův 2,14-18

Evangelium: Marek 7,24-37

Verše k obětování: Žalm 119,145-146

Verš k požehnání: Matouš 4,23

Modlitba k požehnání:

Panovníku Hospodine, tvé Slovo a svátosti nám jsou pokrmem a ži-votem. Dej, ať všichni, kdo sdílají svaté dary chleba a kalicha, nesou dobré ovoce ke tvé cti a slávě! Prosíme o to ve jménu Ježíše Krista, našeho Pána. Amen.

Vhodné písně: 3, 32, 46, 52, 59, 76, 196, 293, 301, 305

Erasmus v Německu

Zkušenost Lucie Davidkové

Vyjet na delší dobu do zahraničí mě vždy lákalo. Ráda poznávám nové lidi a jiné kultury a vzhledem k mému Ph.D. studiu na Husitské teologické fakultě UK je potřebné navázat zahraniční kontakty pro případnou akademickou spolupráci. Když jsem zjistila, že je možné na Erasmus vycestovat i během doktorského studia, začala jsem tuto možnost zvažovat.

Zkušenosti ze zahraničí jsem již měla, ale vždy se jednalo o měsíční stáže. Ale na Erasmus musí člověk vyjet alespoň na tři měsíce... Bála jsem se, že mi v práci neprodlouží smlouvu a že přítel, se kterým jsme plánovali svatbu, nebude mému cestovatelskému záměru nakloněn. Nakonec mi v práci slíbili neplacené volno a přítel, vědom si důležitosti zahraničních zkušeností, mě podpořil. Zbývalo promyslet, kam si podat přihlášku. Kvůli zlepšení jazyka jsem si vybrala Německo a hledala nějaké pěkné menší městečko s vybavenou teologickou knihovnou, kde se budu moct věnovat psaní disertační práce. Volba padla na Řezno. Asi týden po pohovoru, který probíhal v jazyce studia, mi přišla nominace a mohla jsem začít připravovat přihlášku. Vyřízení potřebných dokumentů nebylo nikterak složité a se vším mi pomáhal fakultní koordinátor Erasmu Antonín.

Původní plán, tříměsíční studium od února do dubna, jsem musela nakonec změnit. Na univerzitu do Řezna lze na Erasmus přijet pouze v přesně daných termínech. Dohodnout se na jiném příjezdu nešlo a následně jsem zjistila, že pokusit se v Německu měnit cokoliv, na co existují tabulky, pravidla, zvyklosti, je vážně ne-reálné...

Vyjela jsem tedy začátkem března. Na základní škole, kde učím, jsem měla neplacené volno a sehnali za mě náhradu do

konce školního roku. Rozhodla jsem se tedy zůstat v Německu čtyři měsíce. Budovy univerzity mě dost překvapily, ba šokovaly. V zimním období na mě působily dost ošklivě. Tento moderní styl – brutalismus – mě moc neoslovil, ale když se to kolem budov začalo zelenat a kvést, působily přívětivěji.

Byrokratické procesy v den příjezdu byly nekonečné. Hromadné vyplňování papírů, jsem nestíhala a už už jsem si říkala, že jsem asi moc stará a co tu vlastně dělám... Uklidnilo mě, když jsem potkala i jiné doktorandy z Čech podobného věku a také fakt, že na Erasmus vyjela z naší Husitské teologické fakulty mnohem starší studentka Eva, které patří můj obdiv. Jazykový kurz před začátkem semestru můžu každému doporučit. Skupinky na výuku byly rozděleny podle úrovně a ve skupině bylo asi 14 lidí. Během prvního měsíce pro nás byly organizovány výlety a různé akce. Nejvíce jsem si užila prohlídku pivovaru Bischofshof, výlet do Pasova a muzeum šňupacího tabáku.

Po dokončení jazykového kurzu jsme měli asi dva týdny volno, než začal semestr. Jako doktorandka jsem se nemusela zapisovat na žádné předměty, což je rozdíl oproti bakalářskému nebo magisterskému studiu, kdy student musí přivést určité množství kreditů. Měla jsem hlavně konzultovat svou práci, načítat v knihovně a psát disertační práci. To mi ale přišlo

škoda, takže jsem se zapsala alespoň na další němčinu a na doktorandský seminář zaměřený na Nový zákon. Zde jsem se seznámila s jednou doktorandkou a díky ní jsem si zařídila možnost navštěvování doktorandského semináře v Pasově, asi hodinu cesty od Regensburgu, pod vedením prof. Sandry Hübenhal, s níž jsem se již dříve seznámila na přednášce, kterou pronesla na HTF. Svět je prostě malý. Během pobytu jsem zjistila, že pro absolvování obou zapsaných předmětů potřebuji zůstat minimálně do poloviny července a tudíž jsem na rektorátě zažádala o prodloužení o další měsíc. Dalším důvodem k prodloužení bylo zjištění, že za kolej musím platit do konce semestru, tedy do konce července. A tak se můj plánovaný tříměsíční pobyt protáhl na pět měsíců.

Hodně času jsem trávila v knihovně, konzultovala s prof. Nicklasem a prof. Kothmanem, který se během mého studia stal hostujícím profesorem HTF UK, a ve volných chvílích jsem využívala sportovní univerzitní centrum s nabídkou různých sportů. Odpolední procházky po městě, návštěvy kaváren a Biergarten byly příjemným zpestřením studijního pobytu. V průběhu semestru jsem se seznámila se spoustou lidí z Česka, Německa i jiných zemí a díky tomu jsem se dozvěděla něco nejen o německé, ale také například o konzské, francouzské, finské, americké nebo korejské kultuře.

Studium v Řezně splnilo mé očekávání, s výukou jsem byla spokojená, zlepšila jsem si úroveň němčiny, napsala část disertační práce a navázala kontakty jak s profesory, tak s doktorandy nejen z Německa.

Než se člověk vydá na Erasmus, je určitě dobré vědět, že se stipendiem určitě nevyjde. Zejména pokud si na začátku platí jazykový kurz a pokud si vybere město, kde je jako v Řezně drahé ubytování. Je proto dobré mít buď něco našetřeno, pracovat po večerech nebo si najít brigádu. Studium v zahraničí doporučuji, je to výborná zkušenost k seznámení se s odlišnými kulturami, k porovnání výuky v cizí zemi a u nás, navázání kontaktů s akademickým zahraničním světem, zlepšení komunikačních dovedností v cizí řeči, i k tomu, jak se vypořádat s případnými krizovými situacemi a jak se postarat sám o sebe.

Text a foto: Lucie Davidková,
studentka oboru Husitská teologie,
doktorandka na HTF UK

10 let obnoveného setkávání mladých z CČSH a jejich přátel

Před deseti lety se skvělá kolegyně, moje bývalá studentka a současná kamarádka, Vladka Marková rozhodla oživit setkávání mládeže Církve československé husitské. A protože je to žena odvážná a dovolím si říci i statečná, rovnou konala a společně s Tomášem Buttou vytvořili projekt i první program setkání mladých v roce 2009. Konal se na Krakovci, a tak obnoveným sejitím mladých společně s dalšími nadšenci navázali na reformační důrazy i léta rozvoje aktivit mládeže v CČS, později CČSH. Od tohoto roku jsou na setkání mladých CČSH zváni všichni mladí, kteří se nějakým způsobem hlásí k církvi, ale i jejich blízcí a přátelé. Setkání se konají každý rok, většinou poslední prodloužený víkend v září. Začátek školního roku a vstup do nového akademického roku tato sejití spojují, jak již tomu bylo ve středověku, s oslavami Václava. Začátek má být slavnostní a pokud možno též radostný i povzbuzující. Tím setkání mladých CČSH bezesporu je a dnes už při přípravách na toto očekávané finále pracuje tým různě mladých lidí, kteří dávají svůj mnohý volný čas i velký um do toho, aby se setkání vydařilo.

Letos při 10. jubilejním výročí jsme vybrali motto: „*Já ale díky tvé veliké lásce do tvého domu vejít smím.*“ (Ž 5,8)

Divadlo, přednášky, workshopy, exkurze, koncert, duchovní program včetně modliteb i nedělní bohoslužby, to vše zohledňuje tři slova z verše: *Láska k zemi, domovu, blízkému člověku, která odráží lásku nejvyšší. Dům i domov* jako prostor bezpečí a důvěry, který pro plnohodnotné pojetí smyslu domova má také své dveře. Vejít vyjadřuje proces přibližování se tomu, po čem toužíme. Jsme pozváni, ale záleží na nás, zda pozvání přijmeme a vydáme se na pout'. Třeba na tu malou do **Českých Budějovic 28. - 30. září 2018.**

Účastníci setkání mládeže minulých ročníků

Pokud se rozhodnete, cestovní podněty a pokyny naleznete na: www.setkani-ccsh.cz. Těšíme se na každého z vás, který se rozhodl a odváží vstoupit do domu našeho kulatého setkání 2018.

Eva Vymětalová

5 tipů, jak zvládat akutní stres

Je tu opět září, blíží se další akademický rok a s ním i spousta náročných situací, kterým musíme čelit. Nervozita a stres před zkouškou, prezentací nebo důležitým pohovorem je běžná a také velice nepříjemná. Občas je jí člověk tak vystresovaný, že se zablokuje. Mnohdy se pak stává, že i dobře připravený a naučený student není schopen při zkoušce racionálně uvažovat a dostává se do stavu „akutního stresu“.

Pamatuji si na chvíle, kdy jsem na gymnáziu při testu z matematiky byla tak vystresovaná, že jsem nebyla schopná správně spočítat ani jediný příklad, ačkoli mi podobné příklady doma nedělaly problém. Stres ovlivňuje soustředění. Popíšu vám nyní pár metod pro zmírnění akutního stresu, které se mně samotné osvědčily a na které dodnes nedám dopustit. Možná se vám budou zdát až příliš jednoduché, ale když je zkusíte užít v praxi, třeba se přesvědčíte o jejich funkčnosti.

METODA TŘÍ NÁDECHŮ:

Tuto metodu používám při zkouškách a nejrušnějších stresových situacích všeho typu. Popíši ji na příkladu. Když před vás profesor položí papír s testem a vy se chystáte číst otázky, zkuste se na chvíli zastavit, ještě než začnete psát, a zhluboka se třikrát nadechnout a vydechnout. Je důležité, aby nádechy a výdechy byly pomalé a vámi plně uvědomované. Vnímejte, jak se vám čerstvý vzduch dostává do plic, a představte si, že vše nepotřebné a stresující v ten moment vydechnete z těla pryč.

Při této metodě pomáhá, když zavřete oči a lépe se tak soustředíte. Když vydechnete potřebu, můžete již s větším klidem začít pracovat. S touto metodou jsem začala před lety a nedám na ni dopustit. Pomohla mi při maturitě i státnicích a věřím, že pomůže i vám.

VODOPÁD:

Tato metoda se nedá použít přímo při zkoušce, pokud u sebe nemáte pití, ale nejlépe pár chvil před vstupem do místnosti, kde zkouška probíhá – například při čekání na chodbě. Na chvíli se zastavte a vezměte si láhev nebo kelímek s pitím, v ideálním případě vychlazeným. Napijte se po malých doušcích. Každý doušek, který poplnete, důkladně vnímejte. Všimněte si, jak vám chladná voda prochází hrdlem a klesá. Zaměřte se na pár vteřin pouze na tekutinu, ☺

kteřá vás zevnitř příjemně ochlazuje a zklidňuje. Následně metodu doplňujte klidnými nádechy a výdechy. Při nevolnosti ze stresu se mi osvědčilo použití při této metodě colu a případně i chlazení oblasti za krkem navlhčeným ubrouskem.

POČÍTÁNÍ:

Při návalu stresu zkuste na chvíli zavřít oči a počítat od stovky zpátky, v ideálním případě v cizím jazyce - v angličtině, němčině..., každý dle vlastního výběru. Zaměřte se jen na splnění úkolu, čímž na chvíli zaměstnáte mozek a alespoň na moment ho odvedete od nastávající zkoušky.

KRESLETE SI:

Tužku a papír s sebou máme téměř vždy, pár pastelky nebo barevných fixů také a tak další aktivitou, kterou můžeme zahnat

akutní stres, je kresba. Nejde v žádném případě o to, zda umíte kreslit, jde o to se na chvíli věnovat příjemně uklidňující aktivitě, kterou kresba zcela jistě je. Téma může být nejrůznější – ideálně kreslete motivy z přírody, např. místo, kde jste šťastní, či místo kam se chcete podívat. Pokud se v daném momentě nedokážete na tento úkol soustředit, postačí, když si budete malovat náhodné tvary a vybarvovat je různými barvami. Nejde o to stát se umělcem, ale být v pohodě.

SEZNAM:

Pokud sedíte na chodbě, čekáte, až na vás přijde řada se zkoušením, vezměte si čistý papír a tužku a začněte tvořit seznam. Například zkuste napsat alespoň deset věcí, na které se těšíte. Mohou to být činnosti, které vás čekají po zkoušce, za týden, za

měsíc, za rok, nebo i takové, které se zatím jen rodí ve vaší fantazii. Čím více zapojíte fantazii, tím dále se myšlenkami dostanete od místa stresu. Jen se nezapomeňte včas vrátit do reality a vyhrát nad zkouškou. ☺ *Každému sedí jiná relaxační metoda, někdo potřebuje naleznout svou vlastní, někdo možná využije některou z výše zmíněných. Ať je to jakkoliv, je vždy jen na nás, jak se rozhodneme zvládat náročné situace. Důležité je, že ani v našich těžkostech, ani v našich radostech nejsme sami. Mnohdy máme kolem sebe ty, se kterými je můžeme sdílet, a život pak bývá mnohem snazší. Mějte se krásně, buďte silní a dělejte to, co vás činí šťastnými.*

Josefína Hudcová,
studentka oboru Sociální práce na
HTF UK

Husitský fotbalový turnaj 2018

Rok s rokem se téměř na den sešel a slunečná sobota 26. května 2018 přivítala druhý ročník Husitského fotbalového turnaje. Nemohlo tomu být také jinak, neboť první ročník, konající se v Radotíně, byl zcela jistě průlomem pro další fotbalová setkání. I přesto však bylo nejisté, zdali dojde i na ten druhý ročník. Něco ale chtělo, aby se přesto konal.

První fotbalový turnaj v Radotíně navázal mezi některými členy Církve československé husitské a studenty Husitské teologické fakulty blízké vztahy, které se naplno projevily v organizaci o rok později. Jakmile to počasí trochu dovolilo, sešli se na hřišti u teologické fakulty. Dnes již můžeme s čistým svědomím a velkým nadšením říci, že se vše vyvedlo a předznamenalo to něco dalšího do budoucna. O to víc, když při druhém ročníku došlo k setkání s novými tvářemi a to z vršovického sboru CČSH, čímž se nahradila letošní neúčast plzeňské diecéze. Ve slunečnou sobotu se proti sobě postavily čtyři výběry fotbalových nadšenců a to současných studentů HTF, dále pak jejich absolventů a nakonec dvou výběrů z Církve československé husitské – pražské diecéze, doplněné o úřad ústřední rady a náboženské obce CČSH ve Vršovcích. Na třicet lidí se rozhodlo všeho zanechat a společně kopnout do kulatého nesmyslu. Ale přeci jenom měl tento kulatý nesmysl jakýsi hlubší smysl. Během celého turnaje se odehrálo čtrnáct bojových utkání a padlo čtyřicet pět branek. Hrál se klasickým tabulkovým formátem až k následnému pavouku. Celý turnaj nakonec bez porážky vyhrál výběr absolventů fakulty, za nimi na druhém místě následoval výběr studentů, třetí příčku si vybojovali nadějní mladíci z vršovického sboru. „Bramborovou medailí“ si odnesl společný tým pražské diecéze a úřadu ústřední rady. Z pohledu autorů tohoto článku však nemuselo nikoho nic mrzet, neboť cílem bylo si zahrát oblíbený kolektivní sport, blíže se poznat a popovídat si o radostech i strastech života. Do budoucna věříme v pokračování této akce a širšího zapojení studentů i členů církve, případně i ekumenický přesah s jinými církvemi či teo-

logickými fakultami. Děkujeme všem, kdož přispěli ať už sebe-menším způsobem ke vzniku této akce, účastníkům i podporovatelům, především pak z HTF a radotínského sboru.

Více informací naleznete ve facebookové skupině - Fotbal na HTF, kde jsou k zhlédnutí videa a fotky obou ročníků Husitského fotbalového turnaje.

Studenti HTF UK

Dejte knihám druhou šanci

Už jsou tomu dva roky, co máme v prostorách HTF UK výměnné knihovničky. Za tu dobu jimi prošla celá řada knížek, časopisů i studijních materiálů a našla nový domov. Obzvláště v dnešní době je potřeba myslet na životní prostředí, udržitelnost i recyklaci a mimo jiné právě proto je fajn se zapojit i v tomto projektu. Pokud máte doma knížku, kterou již máte přečtenou, či studijní materiál, který nepotřebujete, dejte ho do poliček a pošlete ho dál. Čím více lidí se zapojí, tím větší smysl knihovničky budou mít.

Josefína Hudcová

1. Co je Taizé?

Protože jsem o letošních prázdninách měla možnost strávit v komunitě Taizé jeden týden, ráda bych se s vámi o tuto zkušenost podělila. V několika příštích číslech Cesty se proto s Taizé seznámíme.

Možná jste toto slovo slyšeli v souvislosti s písněmi, které se často zpívají při různých křesťanských setkáních a někdy z nich máme i ve zpěvníku naší církve. Je pro ně charakteristický prostý text, snadná melodie a to, že jsou krátké a několikrát se opakují. To, že písně z Taizé zná tolik lidí, je jen důkazem, jak velký počet křesťanů již toto spojení ství ovlivnilo.

Ale vezměme to od začátku. Taizé je malá vesnička ve Francii, v jižním Burgundsku, nedaleko od hranic se Švýcarskem. Sem v srpnu 1940, na začátku druhé světové války, přichází pětadvacetiletý Švýcar Roger Schutz, rozhodnutý pomáhat potřebným. Ujímá se uprchlíků, zejména Židů, kterým pomáhá při úteku do neutrálního Švýcarska. Když byl jejich úkryt odhalen okupační policií, tráví Roger

několik let v Ženevě, ale hned po válce se do Taizé vrací, aby pomáhal německým zajatcům a válečným sirotkům.

Od samého počátku Roger touží po životě ve společenství podobně smýšlejících bratří, a proto v roce 1949

s prvními šesti bratry zakládá v Taizé komunitu, v níž se zavazují celý svůj život žít v celibátu a velké prostotě, a chtějí pomáhat potřebným. Jak postupně roste počet bratří, rozhodují se, že někteří z nich budou sdílet život s nejobtřebnějšími, nejprve v dělnické kolonii v nedalekém městě, postupně i na dalších světadílích. Do Taizé také začínají přicházet hosté, nejprve z okolních vesnic, stále častěji však i z větší dálky, kteří chtějí alespoň na čas s bratry sdílet jejich modlitební život. Jak se dále komunita vyvíjela až do dnešní podoby, si povíme zase příště.

JK

Procvičme si hlavičky na začátku školního roku!

Město v Asii

Jeruzalém je město v Asii, kde byl Ježíš Kristus, jak jistě víte, ukřižován a třetího dne vzkříšen z mrtvých. Abychom si název tohoto města dobře zapamatovali, můžeme tak učinit prostřednictvím hry. Napište si jméno JERUZALÉM na papír a zkuste z jeho písmen vytvořit česká podstatná jména podle těchto zásad: Každé slovo musí mít nejméně tři písmena. Je dovoleno zrušit přítom čárku nad písmenem Ě nebo přidat nad jiná písmena čárku, háček nebo kroužek.

Výsledek pošlete na adresu jana.kraj-cirikova@ccsh.cz. Kdo objeví v Jeruzalémě nejvíc slov, bude odměněn knížkou.

Z. S.

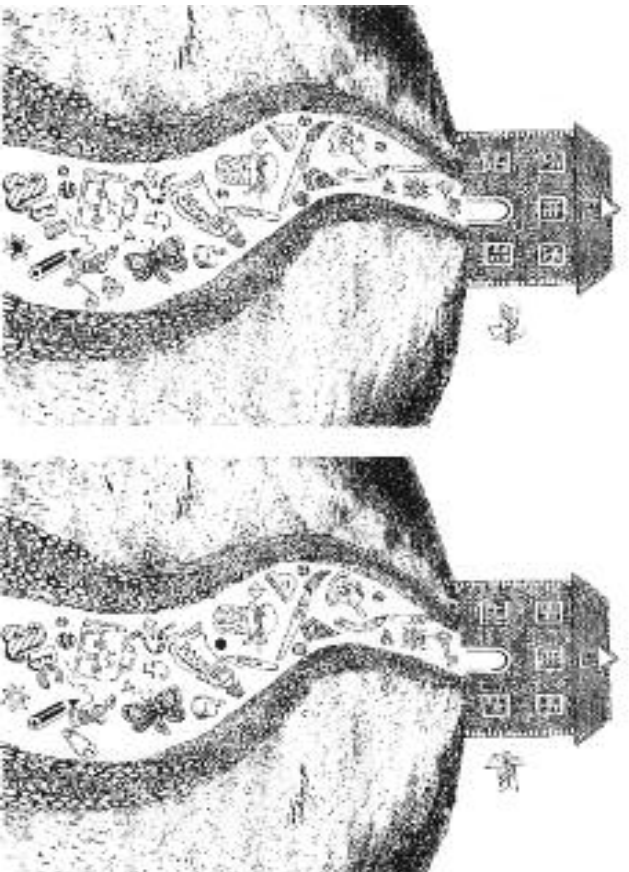
Pěnkava

Vylétla z hnízda: jak je venku?
Ach, cítí sladký, vonný dech...
Hned myje v stružce náprsenku
a strášá vodu na křídlech.
Hrdélko zpěvem vykláská si a zobáčkem si rozčese pár pírek sobě k potěše.
Kampak se uchystala asi? Teď ještě rosy okusila, to jistě, aby byla čilá, a už se rychle rozlétá do poli, do luk, do světla.

Miroslav Matouš
Řeč květů a křídel

Modlitba

Pane Bože, děkujeme ti za prázdniny, které jsme si bajčně užili.
Prosíme tě, provázej nás následujícím školním rokem, ať se nám práce daří, máme ve škole hodně kamarádů a chodíme tam rádi.
Amen.

Cesta do školy

Najdete deset rozdílů mezi obrázky Jindřicha Oleše?
Své řešení si můžete ověřit na str. 6

Slovní hříčky

Vody a vzduchu vládcí – to jsou raci a raci.

Jedni plovou nazí, druzí chodí bosí: v řece lososi a v lese losi.

Neživotné „cos“ a životné je „kdos“: neživotný kokos, živý kos.

Miroslav Matouš

Soutěž o tři knihy

Tak co, děti, už máte do školy připravené všechno, co budete potřebovat? Možná vám trošičku pomůže naše soutěž. Vpisujte do tabulky slova podle počtu jejich písmen (shora dolů a zleva doprava), tak, aby se správně křížila, a v šedivých políčkách vám vyjde tajenka. Pošlete nám ji do poloviny října na adresu janakrajcirkova@ccsh.cz a můžete se stát jedním ze tří výherců knížky, jejich jména otiskneme v listopadové Cestě.

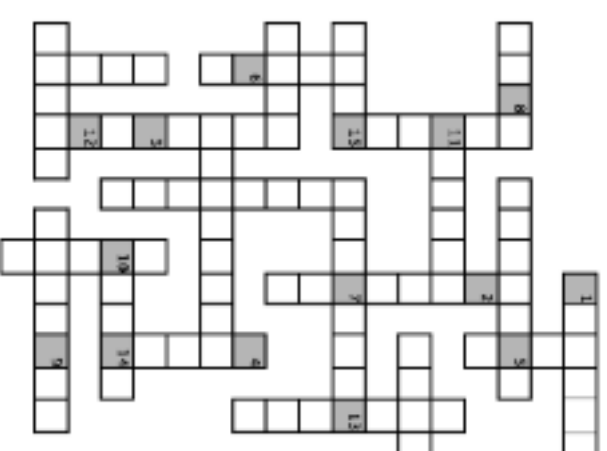
8 písmen: kružítko, pastelky, pravítko, přezádky, učebnice

7 písmen: lepidlo, tempery, úhloměr

6 písmen: papíry, sešity, štetce

5 písmen: atlas, batoh, mozek, obaly, penál

4 písmena: blok, guma, hlas, nohy, pero, šaty

Blahopřejeme výhercům soutěže z červencového čísla
(*tajenka: Starat se svět.*)

Mariana Stupková, Matyáš Stupka a Martin Šmejda z Chrudimi

Král David 12. David v Saulově táboře

Jestli jste si mysleli, že potom, co David ušetřil Saula v jeskyni a Saul uznal, že ho pronásledoval neprávem, už měl od něj David pokoj a mohl se klidně vrátit domů, tak to jste bohužel na omylu. Jakmile se Saul od svých informátorů dozvěděl, kde se David právě ukrývá, opět proti němu vytáhl s třítisícovou armádou.

David měl také své zvědy, proto se včas přesunul a zdálky sledoval Saulův tábor. Uprostřed noci se spolu s Abišajem dokonce vydal přímo do jeho středu. Všichni v táboře spali jako zabítí, padla na ně mrákota od Hospodina. Když Abišaj uviděl spícího Saula, navrhl Davidovi, že jej zabije a jejich útrapy konečně přestanou. David mu však na to odpověděl: „Však on Saula jeho osud nemine. Nebudu to ale já, kdo ho zabije, vždyť je to pořad náš právoplatný král, Hospodinův pomazaný!“ David sebral Saulovo kopí a džbánek na vodu a tiše se s Abišajem vykradli z tábora. Saul ani jeho vojáci si vůbec ničeho nevšimli. Probudili se teprve ve chvíli, kdy na

ně David z bezpečné vzdálenosti zakřičel: „To tedy pěkně hlídáš svého krále!“ oslovil velitele Saulova vojska Abnéra. „Klidně jsem ho před chvílí mohl zabít, ale vy jste si nikdo ničeho nevšimli.“ Saula se pak opět David ptal, proč jej pronásleduje. „Co jsem ti udělal? Jak jsem se proti tobě provinil?“ chtěl vědět. V Saulovi se znovu, stejně jako v jeskyni, hnulo svědomí, omlouval se a sliboval, že už proti Davidovi nic zlého nepodnikne. Požehnal mu a vrátil se domů. Myslíte, že se na něj bude moci David tentokrát spolehnout? JK

Děkujeme za obrázek Pepovi Kohoutovi z Kolína.

Správné řešení ze str. 2:

vlaštovka, kostka, okno, hvězda, špendlík, písmeno, třída na aktovce, míček, klíč, hrboľ napravo od cesty

Zázraky u Bibli

9. část – Nasycení tisíců

Záměrně v nadpise neuvádím, o kolik tisíc lidí šlo. Uhodnete proč? V evangeliích totiž najdeme celkem šest zpráv o tom, jak Pán Ježíš nasytil zástupy lidí jen několika chleby a rybami. V každém evangeliu je to příběh o nasycení pěti tisíc, v Matoušovi a Markovi pak navíc ještě nasycení čtyř tisíc. Když si texty porobně přečtete, zjistíte, že pět tisíc lidí Ježíš nasytil pěti chleby a dvěma rybami a nakonec zbylo ještě dvanáct košů zbytků, kdežto čtyři tisíce byly nasyceny sedmi chleby a několika rybičkami a zbytků bylo sedm košů.

Co to znamená? Podle vykladačů mají ta čísla svůj význam. A také okolnosti, za kterých k tomuto zázraku – znamení – dochází. Když jde o pět tisíc lidí, odehrává se událost v Izraeli, jde tedy o Boží lid, kterému již bylo Boží slovo dávno zjeveno. To symbolizuje také fakt, že všude kolem byla zelená tráva, na které se pasou jako stádo. Oněch pět chlebů pak představuje souhrn Božích slova - pět knih Mojžíšových.

Dvanáct košů zbylých kousků pak znamená dvanáct izraelských kmenů. Naproti tomu ten druhý zástup čtyř tisíc lidí byl tvořen pohany, kteří Boží slovo dosud neslyšeli. Proto se také nacházejí na poušti. Na rozdíl od učedníků, kteří se v případě Izraelců sami zajímají o to, zda ti lidé

dostanou najíst, je to v tomto případě sám Ježíš, kdo má starost o jejich nasycení. Sedm chlebů pak má znamenat sedm

přikázání proroka Noeho, která byla určena nejen Izraelcům, ale všem lidem. Proto také zbude „jen“ sedm košů.

Důležité jsou ovšem i ty ryby. Dobře víme, že ryba, lchtyz, je symbolem Ježíše Krista. Tímto skutkem nasycení tedy Ježíš dává lidu sám sebe. Je to vlastně předobraz večere Páně, což je patrné i z formulace, kterou tak dobře známe právě z ustanovení večere Páně – Ježíš vzal chléb, vzdal za něj díky, lámal a rozdával jej. Tento příběh nám také může připomenout Ježíšův výrok o tom, že on je chlebem života – kdo jej bude jíst, bude žít navěky.

JK

Co chtějí zvířátka studovat

Drotož se během následujícího školního roku budou muset její žáci rozhodnout, jakému oboru se budou chtít věnovat ve svém dalším studiu, rozhodla se paní učitelka liška, že tomuto tématu bude věnovat několik následujících hodin. „Byla bych ráda, kdybyste do přístře přemýšleli a napsali krátkou úvahu o tom, jaké byste si chtěli vybrat povolání a podle toho i vaše budoucí studium,“ řekla svým žákům.

Všechna mladá zvířata se na tento domácí úkol vrhla velmi zodpovědně. Paní učitelka proto byla mile překvapená, když je o několik dnů později vyzvala, aby přečetli své úvahy. Jako první se přihlásila včelice Sandra: „Víte, paní učitelko, my jsme se o tom spolu bavili a my bychom všichni společně chtěli pomáhat lidem. Chtěli bychom si založit něco jako kliniku, kde bychom se o ně starali. Já například bych chtěla být lékařkou lidí.“ „To je moc pěkné povolání,“ kývla hlavou paní učitelka liška. „Jistě si ale uvědomuješ, že je to mnohem těžší než být veterinářkou. Se zvířaty se snadno domluvíš, ale u člověka je často dost těžké poznat jakou nemocí trpí.“

„To je pravda, paní učitelko, ale to nás na tom právě láká,“ navázal jelen Krištof. „Já bych se proto chtěl věnovat psychologii lidí a společně se Sandrou bychom na to snad přišli.“

„Já budu studovat sociologii!“ zvolala zajčičce Irena. „Mě zajímají lidi jako celek, žijí ve velkých skupinách, podobně jako

mnohá zvířata, a mě zajímá chování těch jejich skupin.“

„To je velmi zajímavý obor!“ souhlasila paní učitelka. „Jak jej ale využiješ na té vaší klinice?“ Irena měla očividně všechno dopředu promyšlené, protože ji tato otázka rozhodně nevyvedla z míry.

„Já si myslím, že když porozumíme chování celé lidské tlupy, pomůže nám to lépe pochopit problémy jednotlivců. Navíc my nepředpokládáme, že budeme

pomáhat jen těm pacientům, kteří nás sami vyhledají. Budeme sledovat život lidské společnosti a snažit se nabízet jim východiska z různých situací, kdy si nebudou vědět rady. Víte, jsme přesvědčeni, že pohled do jisté míry neúčastněného pozorovatele pro ně může být užitečný.“

Na paní lišku to rozhodně udělalo dojem: „To je nepochybně velmi dobrá myšlenka, Ireno. Jste si ale jisti, že lidé jsou na vaši pomoc připraveni? Co když si vaše dobře

„S tím také počítáme, paní učitelko,“ přihlásil se medvěd Standa. „Plánujeme zřítit celý tým zodpovědný za komunikaci s lidmi. Budou tam kromě již zmíněných psychologů a sociologů pracovat další odborníci, kteří budou studovat například lidské náboženství a jejich dějiny. Nás prostě život lidí strašně moc zajímá. Vidíme řadu oblastí, kde dělají lidé zbytečně chyby, jež mají často dost fatální následky, proto bychom s nimi chtěli navázat užší kontakt a spolupráci a pomáhat jim jejich problémy řešit.“

Věříme, že naši nabídka přijmou.“

„Výborně, Stanislave, mám z vás ze všech skutečně radost,“ pochválila třídu paní učitelka. „A co ty, Karle?“ obrátila se na mladého jezevce, sedícího trochu stranou od ostatních.

„Oni se mi spolužáci trochu smáli,“ začal poněkud ostýchavě Karel, „ale já bych chtěl být, paní učitelko, kosmonautem. Víte, domnívám se, že to, že spoluupráce lidí a zvířat na kosmickém výzkumu byla ukončena Lajkou, je obrovská škoda a lidé se tak připravují o velký přínos, který by náš podíl v této oblasti mohl ještě přinést...“

„To je ale vyčerpávací nápad, na tom není vůbec nic k smíchu,“ povzbudivě se usmála paní učitelka liška. „Jsem moc ráda, milí studenti, že ke své budoucnosti přistupujete tak zodpovědně. Vybrali jste si rozhodně nesnadný úkol, ale slibuji vám, že já i ostatní zvířata uděláme vše pro to, aby se vám podařilo její uskutečnit!“

Jana Krajčírřiková

Nakreslila: Eliška Svobodová - Kolín

Studium teologie jako celoživotní úkol - z odkazu prof. M. Salajky

Na 6. září letošního roku připadá 90. výročí narození duchovního, teologa, učitele a ekumenického pracovníka prof. ThDr. Milana Salajky.

Prof. Salajka působil jako vysokoškolský pedagog před rokem 1990 přes dvě desetiletí na tehdejší Husově čs. bohoslovecké fakultě mimo prostředí univerzity a po roce 1990 na Husitské teologické fakultě v rámci Karlovy univerzity a v posledním období svého života do roku 2012 se věnoval výuce studentů na Husově institutu teologických studií. Jeho oborem byla „praktická teologie“, zaměřující se na kazatelství, liturgii, spiritualitu, pastorační práci, vyučování, řády církve a další oblasti náležející k poslání a životu církve a které jsou spjaté s duchovenským povoláním a s kvalifikovanou přípravou na ně. Tato specifická teologická disciplína, zaměřená k církevní praxi, předpokládá již u studentů a bohoslovců předcházející osvojení si základních znalostí biblických věd, církevní historie i systematické teologie i dalších oborů spojených se studiem teologie.

Přednášky prof. Salajky, jak jsme je mohli navštěvovat v rámci studia na tehdejší Husově čs. bohoslovecké fakultě v Praze, byly zařazovány zpravidla až do vyšších ročníků. Bylo to jednak z důvodu klasického rozvržení teologického studia, kdy obory praktické teologie tvoří završení celého studia budoucích duchovních, ale současně jeho přednáškám museli studenti obrazně řečeno „dorůst“, aby jim byli schopni s užitkem naslouchat. Obsah jeho projevu z pečlivě připraveného textu byl obsahově značně náročný a byl podáván vyříbenou jazykovou formou. Odborné poznatky a precizní formulace prokládal osobitými barvitými a neobvyklými jazykovými výrazy. Prof. Salajka se zabýval literaturou a češtinou na filozofické fakultě v Brně, než se rozhodl z vnitřní motivace přejít na studium teologie v Praze a stát se duchovním. Odbornou formu svých přednášek doplňoval živými spontánními exkurzy se zkušenostmi ze své duchovenské praxe a ze života církve, ekumeny i tehdejší společnosti. Jako pedagog měl „vysokou laťku“, kladl na studenty i duchovní velké nároky, byl značně kritický a v setkávání s realitou projevoval ironický nadhled. Čtené Salajkovy publikace, skripta, studie a články dokládají jeho cílevědomou, usilovnou a vytrvalou odbornou práci i široký ekumenický rozhled, jeho osobní víru a vztah k církvi. Mnohé jeho dílo, včetně liturgické tvorby, slouží naší církvi dodnes a jeho odkaz, vložený do jeho spisů, poskytuje myšlenkovou inspiraci nejen pro jeho žáky, ale i pro další generace bohoslovců a duchovních.

Prof. Salajka pro studenty a bohoslovce, připravující se na budoucí duchovenské povolání v rámci univerzity, vytvořil i stručný úvod do studia, nazvaný „O prvním a trvalém studiu

teologie.“ Popisuje v něm a komentuje jednotlivé fáze studia – od přijetí na vysokou školu, přes naslouchání přednáškám, čtení studijní literatury, psaní referátů a písemných prací, skládání zkoušek až po skončení studia a nastoupení do duchovenské praxe. Některé z jeho myšlenek, zkušeností a názorů si z tohoto „úvodu“ přiblížme.

Prof. Salajka poukazuje na skutečnost, že univerzitní studenti jsou nazýváni tradičně „posluchači“. Je tedy proto zvláště důležité pro studující osvojit si schopnost či umění naslouchat přednáškám a výkladům svých učitelů. „Podmínkou je, aby nepodléhali nadměrnému spoléhání na svoji paměť a aby srdatě čelili nesoustředěnosti a únavě.“ Studenti se mají s velkou trpělivostí věnovat čtení učebnic a další odborné literatury

a mají tak čelit pokušení, které je vyjadřováno názorem: „Čtení je tak zdlouhavé a nezáživné, nedalo by se to všecko vyjádřit několika větami či hesly?“ Právě trpělivým a vytrvalým „čtením“ si má během let svého studia student zvyknout na to, že bude „celoživotně sledovat literaturu a zabývat se svým oborem jako nepřestávajícím posláním“. Studium tedy spočívá v naslouchání, ve čtení, ale i v psaní. Prof. Salajka kladl důraz jak na obsah, tak i na formu studentských písemných prací. Nejen mluvený projev, ale i psané sdělení má svoji nepostradatelnou důležitost pro budoucího duchovního. „Nad psaným textem totiž ověřujeme míru své myšlenkové a formulační zralosti a potom i úroveň své sdělnosti.“ V čase studia na studenty doléhá stresující náročnost obtížných zkoušek.

K jejich zvládnutí napomáhá studijní kázeň, kterou i přes svobodu studentského života, je nezbytné si osvojovat. Významný rozměrem univerzitního života je povědomí vzájemnosti, vytváření meziosobních vztahů a společenství, které v případě studia bohosloví je nadto „spojeno s obecenstvím a životem v církvi.“

V závěru tohoto stručného pojednání o studiu teologie, které je naplněno podnětnými myšlenkami, radami a ověřenými zkušenostmi, upozorňuje prof. Salajka na podstatné, že totiž toto studium se neuzavírá ukončením školy a složením zkoušek, ale je celoživotním úkolem. „Kněžství, kazatelství, pastorační a učitelství se neobejdou bez trvalého myšlenkového prohlubování, hledání, zvidání, aktualizování a sycení.“ Jako to platí o každém oboru a zaměstnání, tak se to vztahuje i na duchovenské povolání, jehož jedním z nepostradatelných kvalifikačních předpokladů je právě studium teologie.

O jeho hloubku a kvalitu usiloval a rozvíjel je svou rozsáhlou odbornou prací a moudrou pedagogickou činností na fakultě a v církvi i bratr prof. Milan Salajka.

Tomáš Butta

M. Salajka na konferenci v pracovním středisku v Brně na Lipové v září 2008

Je vám mezi 18 a 30 a láká vás pomáhat v Evropě? Máme pro vás tip

„V Evropě je řada mladých lidí se sociálním citěním, kteří chtějí pro společnost dělat něco, co má smysl a chtějí pomoci šířit solidární chování,“ prohlásil ve svém projevu před dvěma lety předseda Evropské komise Jean-Claude Juncker a vysvětlil tak, proč chce zřídit tzv. Evropský sbor solidarity. Ten dnes už funguje a nabízí mladým lidem od 18 do 30 let se zájmem o pracovní zkušenost v sociální oblasti příležitosti, o kterých stojí za to vědět.

Mladí lidé mohou jeho prostřednictvím pomáhat tam, kde je to nejvíc potřeba a zároveň získat neocenitelnou lidskou zkušenost. Škála možností je přitom velmi široká: od vzdělávání a zdraví, přes pomoc s poskytováním potravin, stavění přístřeší, pomoc dětem bez rodin či integraci cizinců až třeba po ochranu životního prostředí a prevenci přírodních katastrof.

Délka dobrovolnických umístění, stáží a zaměstnání se pohybuje mezi 2 – 12 měsíci.

Absolvovat praxi je možné v jakémkoli z 28 členských států Evropské unie, a navíc ještě například i v Norsku, na Islandu nebo třeba v Turecku. Kromě životní zkušenosti jde i o skvělou příležitost zdomácnit se v cizím jazyce.

Evropská komise hradí dobrovolníkům vše potřebné: cestu, ubytování, pojištění i stravování. K tomu poskytuje účastníkům kapesné na ty nejnětější výdaje, které se podle země pohybuje většinou mezi 2 - 5 eury na den. Do projektu je mimochodem možné se zapojit nejen jako dobrovolník či stážista, ale také jako zaměstnanec. Přihlásit se není složité. Lze tak učinit přes internet na: https://europa.eu/youth/solidarity_cs, která je v češtině, a jsou tam i další podrobnější informace.

Jednou z těch, kdo se k dobrovolníkům připojili, je i Češka Veronika Kobzová. Vycestovala do Bulharska, kde pracuje s dětmi v romské osadě. „Setkávám se tu s chudobou, těžkými životními osudy, ale také s vděčností a dny plnými veselosti,“ vypráví.

„Někdy je dost náročné děti motivovat k učení a k chození do školy, když kolem sebe nevidí vzory. Učím se mít radost z maličkostí a drobných pokroků, které dělají ve škole. Jsem vděčná za všechny zážitky, které nejsou vždy pozitivní, ale zato jsou vždy silné.“ Dobrovolnou službu druhým může Veronika jen doporučit.

„Člověk se osamostatní, získá zkušenosti s jinou kulturou, naučí se cizí jazyk, a také zjistí, že darováním svého času druhým lidem mnohem víc získá,“ popisuje a dodává: „Rok v Bulharsku je pro mě výjimečný a беру ho jako velkou životní zkušenost.“

Cílem projektu bylo dát příležitost 100 tisícům mladých Evropanů. Od jeho spuštění v prosince 2016 se zaregistrovalo přes 71 000 lidí, z toho 787 z České republiky. V současné době je do aktivit sborů solidarity zapojeno přes 900 organizací.

V květnu 2017 Evropská komise začal pracovat na dalším rozšíření této iniciativy a na vlastním zajištění jejího financování. Pro období let 2018 – 2020 plánuje částku 341,5 milionu eur (asi 8,7 miliardy korun).

Do konce roku 2020 se tak bude do Evropského sboru solidarity moci zapojit 100 000 mladých Evropanů.

Kromě jednotlivců se do Sborů solidarity mohou zapojit i celé týmy 10 až 40 mladých lidí z různých zemí a po dobu dvou týdnů až dvou měsíců se společně se podílet na dobrovolnické

www.pixabay.com

Evropa nabízí spoustu příležitostí nejen pro prázdninové cestování či výměnné studentské pobyty, ale také těm, kdo chtějí pomáhat a projevit solidaritu s těmi, kteří v životě neměli tolik štěstí.

Program Evropský sbor solidarity je otevřen mladým lidem od 18 do 30 let

Registrace je možná na adrese: https://europa.eu/youth/solidarity_cs. Při registraci budete požádáni o uvedení základních údajů. Můžete uvést, v jakých zemích byste chtěli působit, ať už jako dobrovolníci nebo jako zaměstnanci, jaký druh činnosti vás zajímá a jaké máte zkušenosti a dovednosti. Formulář pro registraci je k dispozici ve 24 úředních jazycích EU včetně češtiny. Další informace po vás budou vyžadovány až v pozdější fázi.

Účastníkům dobrovolnického týmu bude uhrazeno ubytování, strava, cestovné, pojištění a kapesné. Účastníkům stáží či učňovské přípravy budou uhrazeny cestovní náklady a denní příspěvky. V případě zaměstnání bude vždy existovat pracovní smlouva a také mzda v souladu s místními právními předpisy a kolektivními smlouvami.

Všichni účastníci obdrží certifikát s uvedením činností, které v rámci Evropského sboru solidarity vykonávali.

Přípravila Magdaléna Frouzová

činnosti. Menší skupiny (nad pět členů) mohou z vlastní iniciativy vytvářet a uskutečňovat projekty solidární činnosti v místě, kde žijí. Činnosti zaměřené na vytváření sítí kontaktů pomohou přilákat nováčky, umožní výměnu osvědčených postupů, poskytnou podporu po skončení umístění a přispějí k propojování absolventů.

Kromě dobrovolné činnosti je možné přes Sborny solidarity získat také pracovní místo v zahraničí jako zaměstnanec.

Stejně tak se mohou hlásit organizace, které mají zájem o dobrovolníky. Evropská komise bude průběžně zveřejňovat oznámení, že přijímá návrhy různých typů projektů. Nové organizace, které

se dosud na evropské dobrovolné službě nepodílely, musí projít kontrolou, být v souladu s posláním a zásadami sboru, a poté jim bude udělena akreditace k realizaci projektů, a bude moct vyhledávat a nabírat účastníky.

„*Kdybych byl mladší, určitě bych jel,*“ hodnotí tento projekt jeden ze zaměstnanců Evropské komise. „*Mnoho z nás chce pomáhat a projevit solidaritu s těmi, kdo v životě neměli tolik štěstí jako my. A sbory solidarity usnadňují cestu k tomu, jak to udělat.*“

Magdaléna Frouzová,
Zastoupení Evropské komise v ČR

(Ne)Smysl dobrovolnictví

Patrně v každém letáku nebo anotaci dobrovolnického programu najdeme definici dobrovolníka podobnou této: „Dobrovolník je člověk, který bez nároku na mzdu věnuje svou energii, čas nebo i své prostředky na podporu...“ Za tři tečky už si můžeme dosadit jakýkoliv projekt – od péče o nemocné, nebo ochranu zvířat až po záchranu kulturně-historické památky.

Název článku (Ne)Smysl dobrovolnictví může na první pohled působit dojmem, že bude zaměřen proti podobným aktivitám. Že je záměrem autora, aby dokázal, že pracovat bez nároku na odměnu je nevhodné, neekonomické a že se zkrátka jedná o nesmyslné plýtvání časem, energií i prostředky. Je pravda, že dobrovolnictví jako takové nemá za svůj základní cíl generovat zisk dobrovolníků (nebo ano?). Jaký to má tedy smysl?

To, že něco dělám bezplatně, ještě nez-

namená, že to dělám zadarmo. Každý má pochopitelně svou vlastní motivaci, proč se dobrovolnictví (ne)věnuje, na to abychom rozebrali všechny druhy motivace, je jakýkoliv prostor pro článek příliš krátký. Stejně tak si ale každý, kdo do dobrovolnictví dává sebe, také něco odnáší. Dobrovolnictví přináší zajímavá setkání, dobrovolnictví přináší nové zkušenosti, otevírá dveře k novým dobrodružstvím. V tom je pro nás tedy vždy určitý zisk. (Pokud jej hledáme.) Řekněme, že tím lze racionálně „obhájit“ dobrovolnictví jako takové, ale tím není řečeno to nejdůležitější.

Pro mě je základní smysl dobrovolnictví především v možnosti poznávat lidskost a nechat ji v sobě působit, ale nejen to, zároveň jí také umožnit, aby působila navenek tak, aby někomu, případně i něčemu pomohla. Dobrovolnictví by mělo být jednou z nejčistších ukázek naší při-

rozenosti a svobody. Vždyť to, co je v nás lidské – ať jsou to slabosti nebo naopak ctnosti, které v sobě máme – se nejlépe projevuje v našem vztahu k druhým lidem nebo věcem. Tisíckrát napsat nebo říct, že si někoho vážím nebo ho dokonce miluji, má jistě svou platnost, skutečně se však opravdovost slov projevuje teprve v našem jednání. (Tady jsem opravdu na nic nového nepřišel.) Na příkladu péče o nemocné to je nejspíš nejlépe patrné, přesto všechny dobrovolnické programy mají jedno společné, a tím je rozhodnutí člověka udělat něco navíc, primárně pro někoho (pro něco). Co mi to vlastně přinese, není nejdůležitější, ale je až na druhém místě. Smysl dobrovolnictví tedy (alespoň podle mě) spočívá v úctě a lásce člověka k jinému člověku (případně i věci).

Jan Duda

V ý z v a p r o s t u d e n t y

- Máš chuť si s někým popovídat mezi čtyřma očima?
- Potřebuješ poradit, svěřit se například s věcmi, o kterých se jinde těžko mluví?
- Máš morální dilema, které bys rád s někým probral a promyslel?
- Potřebuješ najít novou sílu, životní energii?
- Hledáš, jak šťastně žít nebo bojuješ s životní prázdnotou? Využij možnosti duchovní péče pro studenty. Individuální rozhovor je možný ve více lokalitách (Praha - Nové Město, Praha - Dejvice, Praha - Žižkov). Je možné najít klid k povídání i jinde.

Mgr. Tomáš Novák, Th.D. *studentský duchovní*
776 478 488
tomas.novak@ccsh.cz

www.pixabay.com

Přátelství na prahu války

Na jaře roku 1938 jsem se stal v Jičíně tlumočnickem hostujícího vysokoškolského souboru z Litvy. Na pořadu byly lidové krojované tance a zpěvy. Dorozumívající řečí se stala francouzština. Vedoucí souboru Jonas Steikunas mi během vážného rozhovoru před odjezdem řekl, že na rozdíl od nás Litevci nevěří nejenom Němcům, ale ani Polákům a Rusům. Pobaltské státy, Litva, Lotyšsko, Estonsko a Finsko totiž patřily před první světovou válkou carskému Rusku. Po jejím skončení si přivlastnilo konečně svobodné, ale náhle dobovačné Polsko značnou část území také osvobozené Litvy s jejím hlavním městem Vilniusem.

Při večeru na rozloučenou v hotelu Hušek jsem požádal hezkou Janinu Savickaite o tanec naučenými slovy: „*Graži mergaite, norju su tavim pašokti?*“ (Krásná dívko, mohu s vámi tančit?) Byly stisky rukou, bylo objímání. „*Lai gyvuaja Lietuva! At žije Litva!*“ Vznikl studentský Spolek přátel Litvy se mnou jako jednatelem. Následovala oboustranná korespondence. Jonas mne pozval na návštěvu. Vzhledem k napjaté politické situaci mi to naši nedovolili. Později má starostlivá maminka spálila všechny dopisy z Litvy včetně fotografií pořízených v Jičíně. Zachoval se jen jeden Jonasův snímek z Litvy se slovy:

„*Rapelle toi ami de Lithuanie*“ (Připomíná ti přítele z Litvy).

Co se s nimi asi stalo během dvojího válečného převálcování Litvy na východ, pak na západ a po přičlenění k Sovětskému svazu? Co milý Jonas Steikunas? Co hezká Janina Savickaite? Věřím, že toto přátelství, hluboké, i když časově krátce vymezené, se promítá do věčnosti.

„*Kde zmlkly jazyky a naděje už není a víra ustala a změnila se v zrění, kde ve všech jistotách se projevila změna, tam láska jediná zůstává nezměněna.*“

Miroslav Matouš

Z ničeho

Z ničeho se nedá udělat nic, na tuhle pravdu vám každý kývne, ovšem platí zas jen pro lidi, z Bible totiž víme, že Pán Bůh stvořil na počátku všechno z ničeho, a to pouhým slovem, prostě řekl a stalo se podle jeho slova, a kdo vidí dnešní počítačovou techniku a pokrok v lidském důmyslu, jistě tuší, že to nejsou slova fantastova.

Při vyučování jsem si první všiml, jak dítě samo nabírá z nabízené moudrosti a z ničeho se stává zralým člověkem, proto mě těšilo učit a pozorovat dětský svět a vkládat do něj semínka budoucnosti, i když to mé nedokonalé sázení bylo na hony vzdáleno dokonalosti, jak jsem se o tom sám mohl přesvědčit.

Vykládal jsem dětem o stvoření podle knihy Genesis a pro názornost, aby viděly, jak Bůh tvořil, jsem ve třídě zhasl, jedno dítě jsem postavil k vypínači a pověřil je Boží mocí, druhý žáček stál v lavici v roli Hospodina a do té tmy tmoucí pravil – Budič světlo! – načež „moc Boží“ otočila vypínačem a v tu chvíli se místnost rozzářila a děti se roztleskaly a napříště se ucházely o možnost zahrát si v ukázce a už nikdy nezapomněly, jak rychle se odehrávalo stvoření světa.

Při zkoušení jsem se těšil na sklízení pedagogických plodů, a skutečně, když jsem vyslovil dotaz, jak vzniklo světlo, vystřelily nad hlavy školáků desítky rukou a vyvolané dítě se zpřímilo a střelovitě ze sebe vysypalo – Na počátku byla tma nad propastí a Bůh řekl: „Rozsviť!“ – a mně se v tu chvíli orosila skla brýlí a hned jsem si vzpomněl na svého katechetu, kterého jsem kdysi, bylo to ještě v době socialismu, přivedl já do podobných rozpaků, když se mne ve čtvrté třídě zeptal – Koho Ježíš

vyhnal bičem z chrámu? – a já sice nejistě, ale hlasitě odpověděl – Komunisty – a katecheta si mnul bílou bradku a pak mně pohladil a pravil – V té době ještě komunisti nebyli – a usmíval se při té představě tak nějak zasněně, ale rodiče se mé odpovědi zděšili a měl jsem od nich poručíno mlčet o všem, co doma slyším a neplést si už nikdy zákoníky s bolševiky.

Tyhle moje vzpomínky se už dávno proměnily v nic, ale já vám je přesto z ničeho poskládal do dnešních řádků; třeba vás přivedou k tichému zamyšlení a k radosti z Božího stvoření, přátelé a svědci mého tak trochu nepovedeného biblického doučování.

Jan Schwarz, NO Bratislava

Učebnice Starého zákona dr. Karla Farského z r. 1925

Religionistický seminář popkulturních filmů

Filmy vypovídající o provázanosti popkultury se spiritualitou v postmoderní době a současnosti. Právě je můžete vidět na semináři, který se koná na základě podnětu Zuzany Kostičové na Husitské teologické fakultě ve spolupráci s dalšími nadšenci nejen z řad studentů. Na programu je vždy promítání, kratší přednáška a potom prostor pro diskuzi. Je dobré vědět, že seminář je otevřen úplně všem, které dané téma zajímá. Více o tomto druhu seznamování se současnou reflexí spirituality ve společnosti se dozvíte na stránkách HTF UK.

Eva Vymětalová-Hrabáková

Kostel sv. Mikuláše na Staroměstském náměstí

pondělí 10. 9. 2018, 20.00

GALEATA PRAAGENSIS ORCHESTRA

Adolf Barta – varhany
I. B. BACH, G. F. HÄNDEL, A. WIVALDI, W. A. MOZART

úterý 11. 9. 2018, 17.00

Jan Křtěl – varhany

Yvona Štejnová – mezzosoprán
I. B. BACH, G. F. HÄNDEL, W. A. MOZART, A. DVOŘÁK

středa 12. 9. 2018, 17.00

Jeff Popelka – varhany

Ilseky Lopuchovský – klavír
I. B. BACH, G. F. HÄNDEL, G. P. TELEMANI, L. VANDER

čtvrtek 13. 9. 2018, 17.00

SAMT MICHAELSCHEMELER CHAMBERS

Michael Schmelzer – varhany
Martina Sommerová – soprán
František Bilák – trubka
I. B. BACH, G. F. HÄNDEL, A. WIVALDI, G. SANITSAEUS

pátek 14. 9. 2018, 17.00

Jeff Popelka – varhany

Tomáš Jindřich – fika
I. B. BACH, F. SCHUBERT, A. DVOŘÁK, G. VERDI

pátek 14. 9. 2018, 20.00

PAM + STIPENDIUM CHAMBERS

Marcel Zedlitz – trubka
A. DVOŘÁK, H. BACH, W. A. MOZART, A. WIVALDI

sobota 15. 9. 2018, 17.00

Bohumír Balda – varhany

Ilseky Kájara – trubka a klavír
A. WIVALDI, G. F. HÄNDEL, T. ALBINONI, J. BACH

sobota 15. 9. 2018, 20.00

ITALIA ORCHESTRA PRAHA

Michal Wozarek – harcovník
Yvona Štejnová – mezzosoprán
W. A. MOZART, A. DVOŘÁK, A. WIVALDI, G. F. HÄNDEL

neděle 16. 9. 2018, 17.00

SAMT MICHAELSCHEMELER CHAMBERS

Michael Schmelzer – varhany
Martina Sommerová – soprán
František Bilák – trubka
I. B. BACH, G. F. HÄNDEL, A. WIVALDI, G. SANITSAEUS

neděle 16. 9. 2018, 20.00

PRAAGENSIS ORCHESTRA

Adela Vondráčková – kontrabas
Vratislav Vlas – boboj
W. A. MOZART, I. B. BACH, A. WIVALDI, A. DVOŘÁK

Základní program vyhledáváte

PRAŽSKÝ KLUB SPISOVATELŮ

Pražský klub spisovatelů, Dialog na cestě a NO ČČSH
Praha 8 – Karlín vás srdečně zvou na

Kabaret Ogden Nash

V úterý 18. 9. 2018 v 18:30 hodin
Praha 8, Karlín, Vítkova 13, zasedací místnost NO ČČSH

www.dialognacesta.cz
www.kcsh.cz
www.ogden-nash.com

Dvojazyčný Kabaret Ogden Nash je inspirován dílem nejlepšího amerického autora groteskní poezie Ogdana Nasha. Vybrané Nashovy verše přeložil do češtiny Jiří Weinberger, písně zhudebnili Hana Tonzarová, Marie Sommerová, Kurt Weill a Miloš Kyslík. V živém večeru uvidíte Hanu Tonzarovou (zpěv a recitace), Miloše Kyslíka (klavír, zpěv a recitace) a Jiřího Weinbergera (zpěv a recitace).

www.praha1.cz

Interaktivní výstava: „Rok 1968 a české školství a knihovnictví“

Národní pedagogické muzeum a knihovna J. A. Komenského v Praze připravilo interaktivní výstavu: „Rok 1968 a české školství a knihovnictví“ k 50. výročí srpnových událostí roku 1968. Pedagogická knihovna J. A. Komenského výstavu otevřela veřejnosti dne 21. srpna 2018 v Jeruzalémské 12, Praha 1. Na otevření výstavy bude navazovat mimořádný seminář „Rok 1968 a české školství a knihovnictví“, který se uskuteční 2. října 2018 v Pedagogické knihovně J. A. Komenského. Více informací na www.npmk.cz.

Týdeník Církve československé husitské.

Vydává: Ústřední rada Církve československé husitské, Wuchterlova 5, 160 00 Praha 6.

Vedoucí redaktorka: ThDr. Klára Břeňová,

redaktoři: Mgr. Jan Zítka, Mgr. Ervín Kukuczka, Milan Udržal, grafik.

Šéfredaktorka Cesty: Mgr. Jana Krajčířiková. Tel. redakce: 220 398 107;

e-mail: cesky.zapas@ccsh.cz Tisk: Grafotechna. Distribuce a reklamace: ADLEX, spol. s r. o.,

Xaveriova 1888/45, Praha 5 150 00

Redakce si vyhrazuje právo na úpravy a krácení příspěvků.

Předplatné: Mgr. Jitka Wendlíková, tel.: 220 398 117, e-mail: prodejna.blahoslav@ccsh.cz

Ubytování v Mariánských Lázních

Nabízíme celoročně možnost ubytování v zrekonstruovaných pokojích na husitské faře v Mariánských Lázních. Klidné místo s výhledem do parku a zároveň v centru města. Kontakt: 737 91 80 84.

Pořádá:
Církev československá husitská

sdílení
duchovních
hodnot

nové
tváře

domov?!

zábava

nová
přátelství

přítomnost
Boží lásky

životní otázky

„Díky tvé veliké **lásce** do tvého
domu vejít smím“

(Žalm 5, 8)

10.ročník setkání mladých CČSH a jejich přátel

28.-30. září
2018

České Budějovice

Plzeňská diecéze
Církev československé husitské

Cena: 250,- | 400,-
(v ceně je ubytování a strava)

www.setkani-ccsh.cz

 Setkání mladých CČSH a jejich přátel